

Arrest

nr. 156 047 van 4 november 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Myanmarese nationaliteit te zijn, op 19 juni 2014 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 mei 2014 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 augustus 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 10 augustus 2015.

Gelet op de beschikking van 10 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 mei 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*). Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve stelt de Raad de onontvankelijkheid van het beroep tot nietigverklaring vast.

2.1 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de waarnemend voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“De bestreden beslissing betreft een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit. Laatstgenoemd artikel verwijst naar artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet.

Uit voormeld artikel 52/3, § 1 blijkt dat, indien aan de vreemdeling die onregelmatig in het Rijk verblijft, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend, indien de asielaanvraag niet in overweging wordt genomen of indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van zulke vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1° van de vreemdelingenwet, de staatssecretaris of zijn gemachtigde beslist dat deze vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Gelet op de bewoordingen van artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing niet over enige appreciatiemogelijkheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: ten eerste, de vreemdeling werd de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd, de asielaanvraag werd niet in overweging genomen of de Raad heeft het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verworpen én ten tweede, deze vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde eveneens niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt. Deze motivering wordt door de verzoekende partij geenszins betwist. Gelet op voormelde dubbele gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 52/3, § 1 en artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoekende partij dan ook geen nut opleveren.

Het betoog van de verzoekende partij met betrekking tot de materiële motiveringsplicht, het consequentiebeginsel, de artikelen 7 en 74/18 van de vreemdelingenwet en de hoorplicht als “algemeen beginsel behoorlijk bestuur” kan zodoende geen afbreuk aan voorafgaande vaststellingen.

Ook haar betoog aangaande de artikelen 3 en 13 EVRM, de hoorplicht als algemeen beginsel van Unierecht en artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) doet geen afbreuk aan voorafgaande vaststellingen.

De verzoekende partij meent dat de in casu bestreden beslissing haar blootstelt aan een schending van artikel 3 van het EVRM. Zij verwijst hiertoe naar de – volgens haar overtuiging – onterechte beslissing van 15 mei 2014 van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van inoverwegingname van haar asielaanvraag en verwijst naar de uiteenzetting omtrent artikel 3 van het EVRM zoals uiteengezet in haar verzoekschrift tegen laatstgenoemde beslissing. Het volstaat evenwel niet te verwijzen naar middelen die elders zouden ontwikkeld zijn, gezien de middelen dienen te worden uiteengezet in het verzoekschrift zelf. Bovendien heeft de Raad bij arrest met nummer 148 005 van 18 juni 2015 het tegen voormelde beslissing van 15 mei 2014 ingestelde beroep verworpen, waarbij werd vastgesteld dat geen afbreuk werd gedaan aan de in voormelde beslissing gedane vaststellingen en de verzoekende partij bijgevolg geen elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of

voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. Er blijkt niet dat de verzoekende partij thans nieuwe, concrete gegevens aanbrengt die niet reeds voorlagen in het kader van de asielprocedure bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en die een andere beoordeling rechtvaardigen.

Waar de verzoekende partij verder nog een schending van artikel 3 van het EVRM juncto artikel 13 van het EVRM aanvoert, wijst de Raad erop dat zij voornamelijk een theoretisch betoog voert. Zij hekelt dat zij niet weet waarheen zij zal uitgewezen worden en op welke manier dit zal gebeuren, en verwijst naar het arrest van het EHRM van 2 oktober 2012. Er dient op gewezen te worden dat de bestreden beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten betreft en dat er in casu geen sprake is van een gedwongen uitvoering, zodat zij niet dienstig naar dit arrest kan verwijzen. Evenmin houdt de bestreden beslissing een verplichte terugkeer naar een bepaald land in. Bovendien toont de verzoekende partij niet aan dat zij zich in gelijkaardige feitelijke omstandigheden bevindt als de betrokken vreemdeling uit voornoemd arrest, waarbij de Raad opmerkt dat de verzoekende partij nalaat uiteen te zetten waarom zij niet zou weten waarheen zij zal worden uitgewezen. Dit onderdeel van het betoog van de verzoekende partij mist feitelijke grondslag. Voor zover de verzoekende partij stelt dat zij de schending van artikel 3 van het EVRM niet kan concretiseren omdat de bestemming van de terugkeer nog onbekend is, kan eveneens verwezen worden naar het voorgaande en wijst de Raad erop dat in het kader van een gedwongen terugkeer in principe een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten zal worden genomen, waardoor de verzoekende partij de mogelijkheid heeft de Raad te vatten middels een procedure tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid om alsnog haar grief ten aanzien van artikel 3 van het EVRM beoordeeld te zien. Dit onderdeel van het betoog lijkt bovendien hypothetisch. Een schending van artikel 3 van het EVRM juncto artikel 13 van het EVRM lijkt niet te kunnen worden aangenomen.

Waar de verzoekende partij voorhoudt dat zij had moeten worden gehoord en zij zich in het kader van haar betoog beroept op artikel 41 van het Handvest, dient erop gewezen te worden dat dit artikel uitdrukkelijk behelst dat eenieder er recht op heeft dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld. De gemachtigde is evenwel geen instelling of orgaan van de Europese Unie. In de mate dat de verzoekende partij verwijst naar het hoorrecht als een algemeen beginsel van Unierecht, merkt de Raad op dat het miskennen van het hoorrecht slechts tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden indien deze beslissing een andere uitkomst zou kunnen hebben gehad indien de onregelmatigheid niet had plaatsgevonden (HvJ 10 september 2013, C-383/13). De verzoekende partij toont met haar theoretische uiteenzetting omtrent het hoorrecht het bestaan niet aan van specifieke omstandigheden die middels een voorafgaand gehoor tot een andere uitkomst van de bestreden beslissing zouden hebben kunnen leiden. De schending van de hoorplicht als algemeen beginsel van Unierecht wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Het beroep komt onontvankelijk voor wegens gebrek aan belang."

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 10 augustus 2015 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 1 oktober 2015, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 6 augustus 2015 opgenomen grond, stelt zij dat zij het niet eens is met de beschikking: de bestreden beslissing is genomen wanneer de asielaanvraag lopende was, op grond van meerdere bevelen heeft de Belgische staat de gewoonte een inreisverbod af te leveren. Als op een ontijdige manier een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, dan speelt ook haar betoog met betrekking tot de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), dat wel gefundeerd werd uiteengezet. Zij volhardt in het verzoekschrift. De verwerende partij sluit aan bij de inhoud van de beschikking en stelt met betrekking tot het betoog van de verzoekende partij dat het risico dat een inreisverbod wordt genomen op grond van de *in casu*

bestreden beslissing een hypothetisch risico is. Ook komt het aan de verzoekende partij toe om gevolg te geven aan de bestreden beslissing, dan loopt ze dit hypothetisch risico niet.

De verzoekende partij stelt hierop dat zij geen gevolg kon geven aan dit bevel om het grondgebied te verlaten omdat zij nog in haar asielprocedure zat, en dat deze schizofrene houding niet kan aanvaard worden.

De verwerende partij wijst erop dat uit de beschikking blijkt dat het beroep in volle rechtsmacht reeds geruime tijd is verworpen.

De verzoekende partij repliceert hierop dat de bestreden beslissing nog steeds onterecht genomen is.

De verwerende partij wijst erop dat er een onderscheid dient te worden gemaakt tussen de rechtsgeldigheid en de uitvoerbaarheid.

De verzoekende partij wijst erop dat, als dan uitvoering aan het bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven, haar eerst een beroep ontnomen is, in strijd met artikel 13 van het EVRM, en zij geen rechtsmiddel kan aanwenden als de datum van repatriëring gekend is.

De verwerende partij stelt hierop dat de verzoekende partij deze kritiek tegen de bestreden beslissing heeft kunnen ontwikkelen en dat deze in de beschikking beantwoord wordt.

De verzoekende partij stelt dat uitgegaan wordt van het idee dat de bestreden beslissing vandaag genomen wordt en er niet naar de hogere rechtsregels moet gekeken worden. Als dan de asielprocedure beëindigd is, moet het land verlaten worden, dan neemt de Dienst Vreemdelingenzaken een uitvoeringsmaatregel, zonder beroep. Alle kritiek die dan zou kunnen gegeven worden (bv. privéleven, problematische omstandigheden, zoals een Iraakse vader die wordt uitgesloten omwille van daden tijdens het regime van Saddam Hoessein en waarbij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de schending van artikel 3 en een onmenselijke behandeling bij terugkeer dus niet heeft onderzocht), moet bij de bestreden beslissing onderzocht worden, maar men beperkt zich tot het geven van een bevel zonder onderzoek en dit is een schending van artikel 13 van het EVRM. De ineptie dat men mensen in de asielprocedure een bevel om het grondgebied te verlaten geeft, terwijl zowel de Dienst Vreemdelingenzaken als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zeggen dat er geen rekening moet gehouden worden met bepaalde elementen, heeft onder meer psychische gevolgen voor de mensen die menen dat hun asielrelaas terecht is en dan toch een bevel om het grondgebied te verlaten krijgen, en het is hoog tijd dat de Raad een einde stelt aan deze praktijk van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De verwerende partij stelt hierop dat het betoog van de verzoekende partij buigt op de premisse dat de bestreden beslissing genomen is zonder rekening te houden met de hogere rechtsnormen, terwijl hierop in de beschikking wordt geantwoord en aangegeven wordt waarom er geen schending van de hogere rechtsnormen is.

2.2 Daar waar de verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing is genomen wanneer de asielaanvraag lopende was, hierdoor geen gevolg kon geven aan de bestreden beslissing en dat de Belgische staat de gewoonte heeft op grond van meerdere bevelen een inreisverbod af te leveren, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij hiermee nieuwe argumenten toevoegt aan haar uiteenzetting in het verzoekschrift. In dit verband dient erop gewezen te worden dat middelen, teneinde de rechten van verdediging van de andere partijen te vrijwaren, in het verzoekschrift moeten ontwikkeld worden, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen (RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208.472; RvS 22 april 2010, nr. 203.209; RvS 4 maart 2010, nr. 201.497; RvS 10 februari 2010, nr. 200.738). De verzoekende partij laat ter terechtzitting na uiteen te zetten waarom zij niet reeds in haar verzoekschrift deze nieuwe argumentatie heeft aangevoerd. Dit voor het eerst ter terechtzitting aangehaalde nieuwe 'middel' is dan ook laattijdig en zodoende onontvankelijk (cf. RvS 19 maart 2012, nr. 218.528; RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208.472). Derhalve wordt enkel rekening gehouden met de middelen zoals deze ontwikkeld werden in het verzoekschrift (cf. RvS 15 februari 2012, nr. 217.997; RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706). Op het verzoekschrift werd echter reeds geantwoord in de beschikking van 6 augustus 2015, waarbij de Raad nogmaals benadrukt dat hierin werd aangegeven dat het beroep onontvankelijk voorkomt.

Daar waar de verzoekende partij een betoog voert omtrent de schending van de artikelen 3 en 13 van het EVRM en stelt dat, wanneer uitvoering aan het bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven, haar eerst een beroep ontnomen is en zij geen rechtsmiddel kan aanwenden als de datum van repatriëring gekend is, en dat hogere rechtsnormen moeten worden onderzocht bij het nemen van de bestreden beslissing en dit *in casu* niet zou zijn gebeurd, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij verwijst naar elementen die zij reeds in haar verzoekschrift naar voren heeft gebracht en waarop middels de beschikking van 6 augustus 2015 reeds werd geantwoord. Tevens stelt de verzoekende partij te volharden in het verzoekschrift en dat de bestreden beslissing onterecht werd genomen. Door

elementen uit het verzoekschrift te herhalen of te benadrukken, te volharden in het verzoekschrift en louter te stellen dat de bestreden beslissing onterecht werd genomen, brengt de verzoekende partij geen elementen aan die de Raad ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in voormelde beschikking werd aangegeven.

Daar waar de verzoekende partij stelt dat het hoog tijd is dat de Raad een einde stelt aan de praktijk van de Dienst Vreemdelingenzaken om mensen in de asielpcedure een bevel om het grondgebied te verlaten te geven, terwijl zowel de Dienst Vreemdelingenzaken als de Raad zeggen dat er geen rekening moet gehouden worden met bepaalde elementen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij hiermee kritiek geeft op de wet, met name op artikel 52/3, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, waaruit de verplichting voortvloeit voor de gemachtigde tot het geven van een bevel om het grondgebied te verlaten. De Raad is echter niet bevoegd hierover uitspraak te doen. Waar de verzoekende partij stelt dat de Raad zou zeggen dat er bij het geven van zulk bevel geen rekening moet gehouden worden met bepaalde elementen, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet aangeeft op welke elementen zij precies doelt. Bovendien wijst de Raad erop dat alle door de verzoekende partij opgeworpen hogere rechtsnormen in de beschikking van 6 augustus 2015 werden getoetst en benadrukt hij nogmaals dat de verzoekende partij aan de inhoud van voornoemde beschikking geen afbreuk heeft gedaan.

Met verwijzing naar het bovenstaande en naar de beschikking van 6 augustus 2015 dient te worden vastgesteld dat het beroep, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk is.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier november tweeduizend vijftien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE